

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 3. Obedientia

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

Deum nihil deesse; non quod bonorum abundantiam domi suæ habeat; sed quod in eius anima desit illorum cupiditas: nam nihil desideranti eorum, quæ in foro veneunt, quidquid in eo est, superfluum illi esse. Qui Deum in veritate amat, amorem suum à rebus alijs retrahit; & in hoc vno illum collocat, vt hanc solam obtineat, cuius causa reliqua omnia vili æstimat. Et nunquid negabit Deus frustum panis, non esurienti aliud, quam ipsummet Deum, cum ipse dixerit: *b queri te primùm Regnum Dei, & reliqua omnia adijciuntur vobis?* aut aliud poterit sibi persuadere, qui non uerit ipsius Dei viscera, & consilia, ac media, quæ ipse adhibet, vt quos ad gratum sibi obsequium elegit, à terrenis curis expediat? timeamus igitur & amemus Deum, quia, vt Dauid dixit: *c Non est inopia timentibus eum.*

s Augustin. ep. 109, melius est minus egere, quam plus habere. b Math. 7. c Psal. 33. 10.

§. III.

O B E D I E N T I A.

OBEDIENTIAM magni semper faciebat, dicens: eam esse rectam Dei viam, qua anima deponit omnia dubia, & perplexitatem; siquidem eam Deus tanquam certam regulam constituit in rebus omnibus, in quibus peccatū nō cernitur: amplectendo & sequendo quod sentit & ordinat vnus homo, qui nobiscum versatur, cui se anima integrè tradit, confidens Deo, quod per tale medium sit ipsam gubernaturus. Et quamuis sæpe eueniat, talem hominē inferiorem esse in literis, virtute, & experientia: non propterea vacillat securitas, si ei obediatur: nā quod Obedientia sit recta no consistit in sapientia, bonitate, & prudentia Superioris; sed in ordinatio-

ne ac

ne ac directione Christi Domini nostri: quemadmodum, quod idem Christus in sacra hostia contineatur, non dependet à bonitate, ac pietate Sacerdotis consecrantis, sed ipsiusmet Christi id volentis, & constituendis. Et quando ipse cor tuum permouit, vt ipsius amore subijceres te Superioribus Religionis, præuidit ipse benè, te nonnunquam habiturum superiorem aliquem, rerum ignarum, & exiguæ virtutis: & nihilominus voluit te illi subijci: quia nouit eius ignorantiam, & exiguam virtutem ita dirigere, vt tibi nõ noceant, sed profint potius: eiusque ordinatio sit profectus, & exaltationis tuæ causa. Quare superiorum acceptor, vt huic se subijciat, alteri non: suspectus est de inobedientia: quemadmodum in fide censeretur suspectus, qui prostratus adoraret aureum vel argenteum crucifixum, nollet verò ligneum: cum ratio adorationis in omnibus sit eadem, scilicet Christus. Ex quo ille deducebat, vnum ex maximis beneficijs, quæ in Religione habemus, esse Obedientiam, & hanc Dei in rebus omnibus etiam minutis directionem, neque est a *via à Samaria, vsque Iordanem ad eam plena vestibus & vasis preciosis*, atq; est Obedientia Religiosa excellentibus virtutibus referta. Quare cum anima incipit sentire, quid sit gubernatio Dei, statim etiam incipit Obedientiam magni facere, ex qua tantum videt boni sibi accedere, sentiens quantum in ea honoris, diuitiarum & profectus accipiat ab ipso Domino, qui ipsam ad se vocauit, & conuertit, iuxta illud Dauidis: *b Dominus regit me, & nihil mihi deerit: in loco pascua ibi me collocauit, super aquam refectionis educauit me: animam meam conuertit,*

a 4. Reg. 7.
15.

b Psal. 22. 1.

uertit, ac deduxit super semitas iustitiae.

HAE VERITATES fulciebant eius obedientiam, consolationem, & vtilitatem. Nam ab ipso Tyrocinio excelluit in Obedientia ad nutum, æmulans sanctos Patres, qui etiam literam inchoatam relinquebant, vt ad id, quò vocarentur, se conferrent: & totius vitæ decursu honori sibi tribuit, ita exactè obedire: magnam ducens inurbanitatem, quòd vel ad momentum hereret in Obedientia præstanda, & respondendo vocanti Domino. Et cùm esset Superior erat omnium primus ad communes Obedientiæ actiones: & cùm ad aliud Collegium diuerteret, erat valde subiectus illius loci Superiori. Et cùm semel in quodã Collegio vellet extrailud celebrare, diceretur autem illi ex parte Superioris, ne id faceret: in momento, & nullo verbo prolato, voluntatem illam deposuit; cùm tamen nihil nocere aliàs iudicaretur, nisi quòd ita visum esset Superiori. Et prouinciæ suæ Visitatori ad nutum etiam obediuit in duabus rebus grauissimis, in quibus honor eius & solatium periculo exponebantur: vt suo loco videbimus. Eos, qui sub Obedientia viuerent, aiebat ipse, posse, si vellent, magno quodam priuilegio gaudere: hoc est nec aliquid aggredi, neque à cepto desistere suã, sed Dei ipsius voluntate: qui ingens est thesaurus. Qui autem sibi ipsi grauis est, & occupat se cogitatione rerum agendarum ac temporis & horæ, qua illæ sunt agendæ: is hoc remedio vtatur, vt animæ suæ dicat: iam non est tibi solatio, quòd scias, qua hora velit Deus, te surgere? quomodo indui? quomodo ali? magna certè iucunditas, & suauitas conuersa

c *Tbren.* 4.1 uersa est in magnum cruciatum. c *Quomodo obscuratum est aurū, mutatus est color eius optimus? Quis te coëgit, ut cum esses liber, te ipsum ligares? idē spiritus, qui fraudes, dolosque latentes tibi rexit, idem ad hoc mediū, tanquam ad ingentē thesaurū reduxit, & iam parui eum facis? Ad S. Paulum misit Deus Ananiam, & hoc tu non aduertis?*

d *Isaie* 14. d *Quomodo cecidisti Lucifer, qui mane oriebaris?*

12. AD Hoc ipsum propositū perpendebat valde verba Angeli Raphaëlis ad Tobiam: cū obstupescerēt, quòd Angelus Domini talia erga ipsos officia & obsequia præstitisset: e *cum essem vobiscū, per voluntatem Dei eram.* Et iuxta hanc sententiam dicebat: in Dei domo nullum esse officium
 ,, vile. & de se ipso in libello, in quo notabat inter-
 ,, na sua sensa, sic ait: In hoc ego meam foelicitatem pono, quòd Deus velit opera mea uti in vilissimis totius meæ Religionis officijs. Nam quando hoc ego sum promeritus, ut ipse velit obsequio meo uti, & me in rebus obsequij sui occupare, etiam in conficiendis lateribus? tanti ego hoc facio, ut nullum sit aded abiectum officium, cui si me ille velit addicere, non priuer ego quocunque meo solatio, ut illud præstem. qui alicuius obsequium habere vult, etiam vult se ipsi obligari. Quæ igitur tanta celsitudo animabus nostris offerri potest, quæ ita nos impleat, ac satiet, atque quòd audiamus, Deum velle, & requirere nostrum obsequium, ut se ipsum nobis obstringat, & obliget? Et in alio loco dicit: Quam excellentiam habet concionandi munus, si Deus illud non vult, aut quam vilitatem habet ollas, aut scutellas lauare, si idem Dominus id à nobis vult? quam præstan-

stantiam habet, quod quis in aliquo angulo se
contineat, si Deo id non placet? aut, quæ vilitas
est inde exire, si hoc ipsum illi placet?

EVm, qui sub Obedientia esset, non volebat cogitare, quid esset cras de se futurum; aut quid ipse acturus? responsio enim est in promptu: faciam, quod iubebor; erit quod volet Deus. Et ita, ait: hoc totum meum lucrum est, vt te Deum meum contentum habeam; tibi que satisfaciam: esto tu contentus, & pone me etiã in tortura: iube, verte, & inverte me: quia nihil ego aliud expecto, quàm vt iubeas. Si opus est tota vita cursum, id meum est solatium. quod dicebat, quia tunc sentiebat difficultatē & repugnantiam ad profectioes, tū ob valetudinis defectum: tū quod vereretur aliquam suæ recollectionis iacturam. In omnibus tamen sese resignavit, & Obedientiæ subiecit, cōtemnens suas repugnantias, magnamque gloriam iudicās, quod eas vinceret. Hinc etiã quies illa oriebatur, qua in loco & Officio manebat à Superiorib⁹ sibi iniuncto. Ex Rector Salmantinus missus Villagartiam Oppidū parvū, libentissimè est profectus, vt se ibi includeret, optans in illo loco vitam suam, si Deo ita placeret, finire. Dicebat enim: Religiosos horrere debere mutatiōes Officiorū, occupationū, aut locorū, in quibus à sancta Obedientia collocantur, memores verborū Angeli ad S. Ioseph, cum mitteretur in Aegyptū: *festo, inquit, ibi, vsq³ dum dicā* f. Matt. 2. 13. *tibi*, cuius rationem reddebat: quia nemo posset ad altiorē locū ascendere, quā vt ab ipso Deo in aliqua constituitur, & nō à se ipso. Rectificet igitur is voluntatē suam, & ita erunt omnia feliciter expedita; ac dicetur de eo: *foelices aures, quibus obedientiæ vox dulcescit.*

N V N

NVNQVAM animum abijciebat in rebus ar-
 duis, ac difficilibus, in quibus obedientia illum
 collocabat, etiam si aduerteret, se talentis destitu-
 tum ad eas sustinendas : dicebat enim : ex quo
 Deus religiosum posuerit, ipse eundem deducet,
 etiam cum profectu: quod si plus illum oneret,
 quam ferre possit, se ipsum onerat, quia in se re-
 cepit supplere, quod illi deest: & si iusserit ali-
 quem loqui, nescientem loqui: se ipsum obligat
 ad eum docendum. Id igitur ego vellem, ut ipse
 manu sua aliquid mihi iniungeret, quod meas fa-
 cultates excederet: nam hoc ipso teneretur id
 mihi dare. Et si quidem tu Domine iubes per san-
 ctam Obedientiam me tali hora loqui: ex nunc
 expecto tuum subsidium per hoc vel illud medi-
 um, iuxta tuum beneplacitum. Quare qui ab Ob-
 edientia in aliquo officio, aut ministerio consti-
 tuetur, ad quod præstandum existimat sibi Erudi-
 tionem, Prudentiam, Authoritatem, & animi
 Fortitudinem deesse: postquam hanc suam ine-
 ptitudinem Superioribus proposuerit, ne animo
 deficiat; sed d' *reuelet Domino viam suam, & spe-
 ret in eo*: quia ipse faciet: ad vnius veritatis ac cer-
 titudinis firmitatem, attendat h' *prudentiam*, quam
 dedit Dauidi *super suos inimicos*; *scientiam super*
omnes docentes eum, & intelligentiam, ac experien-
tiam super senes, & expertos; authoritatem,
 quam dedit Iosue, cum eum constituit populo
 Israel loco insignis adeò illius Ducis Moyfis; cor-
 in Saule ita mutatum, ut & sentire & loqui cum
 Regia Maiestate posset; opinionem, quam dedit
 Pharaoni de Iosepho, & æstimationem doctri-
 næ eius, ut eum sibi, totiusque Regni Magnatibus
 Magi-

g Psal. 63. 3.

h Psal. 118.
97.

Magistrum, ac Doctorem præficeret; cælestem lucem, ac sapientiam, quam Danieli dedit super omnes, quos Nabuchodonosor ex filijs Israel eligere voluit, vt in suo conspectu stare possent; & media quæ adhibuit, vt ille eiusque socij ad eum sapientes euaderent, atque eorum assistentia requirerent.

Et consequenter aiebat, securitatem in agendo cum proximis, cum ex Obedientia id fiebat, esse valde magnam. Adeo, vt si quis obediendi causa infames foeminas accederet, vt illas Christo lucraretur, cum eis agens, mundissimas haberet cogitationes, quasi esset aliquis Angelus: & si ex propria voluntate in cubiculo suo maneret, foedis ibi cogitationibus vreretur. Nescio, inquit, quomodo possit quis tutum reputare, quod à Domini voluntate recedat. Quænam, quæso, securitas esse potest, vbi Deus non est? hoc enim est, quod Sanctus Bernardus dicebat: *quando bene erit sine illo? aut quando male cum illo?* Expertus erat, quod, quamuis interdum illi occurreret, contrarium eius, quod Obedientia iniungebat, esse melius; parendo tamen deprehendebat, rectius fuisse, quod Obedientia præscripserat: ac propterea illam appellabat **CONSILIVM**, ac dispositionem **DEI**. & ideo ei subdito, cui aliquid eius videretur non esse ad rem, dici posset illud Scripturæ diuinæ: *iustus ex fide viuit: & secretum quod ipse non assequitur, esse k mysterium fidei*: Ex quo optimi proueniunt exitus ei, qui cum fide; & humilitate opere illam exequetur, etiamsi media ipsi disparata & contraria esse videantur. Ac propterea valde delectabatur narra-

i Rom. 1. 17.
k 1. Tim. 3.

E tione

tione cuiusdā P. Prouincialis huius Prouinciæ, dicētis: quod quando ex Vrbe ad aliquam obedientiæ ordinationē mittebatur, vt hoc, aut illud determinatē faceret, videbatur sibi cælum aperiri, & cor suum exultare: quando autem sibi dicebatur, vt, quid agendum esset, cogitaret, eligeretq; quod videretur: tunc se in magnis angustijs fuisse.

DENIQUE occultam quandam Dei manum aduertebat mouentem, ac dirigentem eius negotia & actiones per ipsam obedientiam: & hoc illum quietum valde, ac pacatum reddebat, quidquid sibi tandem ex ea euenirēt. Ad quam rem habebat aliqua sensa, ac sententias admirandas. Deo Domino nostro dicebat: nulla, Domine, alia via, ad
 „ eò possum esse tuus, atque cùm desino esse meus,
 „ Iuramento obstrinxit se ipse Dominus, quod faciet crescere eum, qui ipsi erit in obediendo fide-
 „ lis, nam de obediēte Abraham dicitur: *Inon est*
 „ *inuentus similis illi, qui conseruaret legem excellē-*
 „ *ideo iureiurando fecit illum Dominus crescere in*
 „ *plebem suam.* Quid nobis nocebit, si obedientiæ
 „ intuitu ea relinquamus, quæ nos delectant; & ag-
 „ grediamur quæ nos cruciant, & vexant: nisi quod
 „ meritum nostrum augebit? obedientia est crux
 „ perpetua, gladius propriarum oblectationum, ve-
 „ na vitæ, fons aureus: non est autem exiguum bo-
 „ num, aut malum censendum, quod rectē attinga-
 „ mus id, quod præscribit Obedientia, aut ab eo
 „ declinemus: Est enim materia, quæ semper in ma-
 „ nibus versatur. Quemadmodum enim Moyses e-
 „ rat Pharaonis Deus: ita Superior est Deus obedi-
 „ entis, dicentis: *Sonet vox tua in auribus meis: vox*
 „ enim obedientiæ dulcissima mihi est, & iucundis-
 „ *sima.*

1 Eccl. 44.
20.

fima. Hæc & alia valde excelsa sentiebat ipse, ac loquebatur de hac virtute, vt apparebit, quando de magna conformitate ageretur, quam ipse cum voluntate diuina in rebus omnibus habebat.

CAPVT VI.

SACERDOS FACTVS, PIE diuinum Officium orat, & quotidie Sacrum Missæ celebrat.

Vm Pater Balthassar, adeò accelera- A N N O
ret in feruore virtutum, magnasque 1558.
ostenderet dotes ad iuuandos proximos: statim atque studijs suis finem imposuit, tertio scilicet anno à suo in Societate ingressu, curarunt superiores, vt fieret Sacerdos: quo nouo titulo cœpit ipse magis adhuc in deuotione crescere, & in familiari cū ipso Deo cōgressu: ad cuius mensam quotidie admittebatur. Cumque sacri Ordines obligationem adferant diuinum Officium legendi: dedit ipse diligentem operam, vt ei obligationi magna cum perfectione satisfaceret, nec à magnis occupationibus impediretur, quæ interdum simul, & quasi agmine facto illi occurrebāt, quibus ipse hanc magno studio præponebat. Et quauis Societas non profiteatur vsu cātus, & chori: ipse tamen septē suas horas Canonicas diu cū magna quiete, suis tēporibus, & in separato, ac reollecto loco orabat, vt cordis effundēdi occasiones effugeret: nūquā est visus in aliquo trāitu orare, nec de ābulās: sed per multos annos orauit in medio sui cubiculi flexis genibus: quod si aliquo morbo à flectēdo impediretur, sedebat quidē; sed aperto capite, nec alicui parti innixus